

ЖИТТЯ У ПАМ'ЯТЬ ПЕРЕХОДИТЬ

Куди зникають швидко наші так літа?
Немов птахи у вирій відлітають.
Та як летить до нього перелітний птах,
То він завжди додому повертає.

Ми з сумом проводжаємо свої роки,
Бо вирій наш, нажаль, без повороту,
Він зветься пам'яттю, що може на віки
Дасть їм притулок чи на мить коротку.

Літа свої не вернеш, що ти не роби,
Їх все одно потрібно відпускати,
Із усмішкою попрощатись, без журби,
Та встигни вслід рукою помахати.

Не пропусти, коли черговий рік мина,
А ти його готовий проводити,
Що непомітно все покрила сивина.
Можливо, і тобі з ним відлітати.

Тоді роки прожиті зникнуть назавжди,
Їм вже не в пам'яті твоїй збиратись,
Вони залишаться там, де твої сліди,
В тих, хто тебе ще буде пам'ятати.

Питання в тім, що ти залишиш по собі?

І чи резон тебе згадати буде,
Тому ти все життя щось корисне роби,
Добром згадають тільки добре люди.

Дата написання вірша: 2020-11-27